

«Το δε Πνεύμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν υστερίοις καιροῖς θέλουσιν αποστατήσῃ τινὲς ἀπὸ τῆς πίστεως, προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης καὶ εἰς διδασκαλίαν δαιμονίων, ἡ δὲ τῆς υποκρίσεως ψευδολόγων, ἐχόντων τὴν εαυτῶν συνείδησιν κεκαυτηριασμένην, ἐμποδιζόντων τὸν γάμον, προσταζόντων ἀποχὴν βρωμάτων, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐκτίσεν διὰ νὰ μεταλαμβάνωσι μετὰ εὐχαριστίας οἱ πιστοὶ καὶ οἱ γνωρίσαντες τὴν ἀλήθειαν. Ἥ διότι παν κτίσμα Θεοῦ εἶναι καλόν, καὶ οὐδὲν ἀπορρίψιμον, ὅταν λαμβάνηται μετὰ εὐχαριστίας ἡ διότι ἀγιάζεται διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῆς προσευχῆς.» (Α΄ Τιμόθεον, δ΄: 1-5)

«προσέχετε, ἀδελφοί, νὰ μὴ ὑπάρχη εἰς μὴδὲνα ἀπὸ σας πονηρὰ καρδιά ἀπιστίας, ὥστε νὰ ἀποστατήσῃ ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος, ἀλλὰ προτρέπετε ἀλλήλους καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἐν ὧ ὀνομάζεται τὸ σήμερον, διὰ νὰ μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν διὰ τῆς ἀπάτης τῆς αμαρτίας ἡ διότι μέτοχοι ἐγείναμεν τοῦ Χριστοῦ, εἴαν κρατήσωμεν μέχρι τέλους βεβαίαν τὴν ἀρχὴν τῆς πεποιθήσεως» (Εβραίους, γ΄:12-14)

Ἡ κυρίως ἐννοία τῆς λέξης ‘ἀποστασία’, σημαίνει ἀποχώρηση ἀπὸ ἓνα πολιτικὸ συνασπισμὸ, συμμαχία, κόμμα, παράταξη, ἰδεολογία, κ.λ.π., ἐνῶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ορολογία σημαίνει ἀποσκίρτηση ἀπὸ τὶς ἰδεολογίες μιᾶς θρησκείας ἢ ἐκκλησίας. Δηλαδή, σε γενικὲς γραμμὲς, ἀποστάτες θεωροῦνται κάποιοι ἄνθρωποι ποὺ ἀρνοῦνται τὶς ἰδεολογίες ἐνὸς κόμματος ἢ μιᾶς ἐκκλησίας καὶ ἐπιλέγουν νὰ εἶναι σε ἄλλο κόμμα, ἢ σε μιὰ ἄλλη ἐκκλησία ἢ ἀκόμα νὰ υιοθετοῦν ἀναρχικὲς ἢ ἀθεϊστικὲς ἀπόψεις.

Στις μέρες μας, ὑπάρχουν πολλὰ κόμματα καὶ ἰδρύονται καινούρια, ὅπως ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ πολλὲς ἐκκλησίες. Οἱ ἐκκλησίες ἀνήκουν σε κάποια δόγματα ἢ θρησκείες, με τὰ πιστεύω τους ἢ καθεμιὰ, με τὶς ἀρχές καὶ τὸ καταστατικὸ τους. Μάλιστα, ὅσο ἀφορὰ τὶς χριστιανικὲς ἐκκλησίες, ὅλες ἰσχυρίζονται ὅτι κατέχουν τὴν «ἀλήθεια», ἀλλὰ με βάση αὐτὰ τὰ ὅποια πιστεύουν καὶ διδάσκουν εὐκόλα μπορεῖ νὰ διακρίνει κάποιος ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς καὶ σημαντικὲς διαφορὲς τόσο μετὰξὺ τους ἀλλὰ κυρίως με τὴν διδασκαλία τοῦ Ευαγγελίου, βασικὰ στοιχεῖα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ πίστις στὴ Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ιδιότητά Του σαν μοναδικοῦ μεσίτη καὶ Σωτήρα.

Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν μιὰ ἐνότητα μετὰξὺ τους, παρ' ὅλες τὶς διαφορὲς τους καὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ λέγεται οἰκουμενισμός. Ἀκόμα πιο συγκεκριμένα, οἰκουμενισμός εἶναι μιὰ θεωρία ποὺ πρεσβεύει τὴν ἐνωση καὶ συναδέλφωση ὅλων των χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ ἐπίσημο θεσμικὸ ὄργανο τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν τὸ ὁποῖο ἔχει ὁργανώσει Συνόδους ἀπὸ ἐκπροσώπους διαφόρων

χριστιανικών εκκλησιών αλλά και εκπροσώπους των άλλων μονοθεϊστικών θρησκειών, δηλαδή του Μωαμεθανισμού και του Ιουδαϊσμού. Όπως είναι φυσικό, πολλοί συμφωνούν με την θεωρία του οικουμενισμού, όπως και πολλοί είναι εκείνοι που διαφωνούν. Η άποψή μας είναι ότι ο οικουμενισμός είναι μια προσπάθεια συγκάλυψης της αποστασίας από το Θεό, κάτω από τον μανδύα μιας κακώς εννοούμενης ενότητας και αγάπης.

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είπε προσευχόμενος στον Πατέρα, για τους μαθητές Του : «... **Πάτερ άγιε, φύλαξον αυτούς εν τω ονόματί σου, τους οποίους μοι έδωκας, διά να ήγαι εν καθώ ς ημείς. ... Αγίασον αυτούς εν τη αληθεία σου ο λόγος ο ιδικός σου είναι αλήθεια»**

(Ιωάννης, ιζ':11,17). Δηλαδή ναι μεν θέλει ο Θεός την ενότητα όλων των πιστών, αλλά μέσα στον αγιασμό και την αλήθεια.

Το ερώτημα συνεπώς που τίθεται είναι αν οι εκκλησίες που ονομάζονται χριστιανικές βρίσκονται μέσα στον αγιασμό και την αλήθεια, δηλαδή αν εκτελούν πράγματι το θέλημα του Θεού έχοντας κεφαλή τους τον Ιησού Χριστό και καταστατικό τους το ευαγγέλιο. Αυτό διότι ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός είπε: **«Εγώ είμαι η οδός, και η αλήθεια, και η ζωή ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' εμού»**

(Ιωάννης, ιδ':6-7). Άρα, αφού ο Κύριος είναι η αλήθεια, όλες οι χριστιανικές εκκλησίες πρέπει να έχουν αρχηγό τους τον Χριστό και να βαδίζουν σύμφωνα με το Ευαγγέλιό Του. Διαβάζοντας ή ακούοντας το Ευαγγέλιο μαθαίνουμε πως πρέπει να ζούμε σωστά και να πράττουμε αυτά που εκείνος θέλει, αποδεικνύοντας έτσι την αγάπη μας σ' Αυτόν, μιας και Εκείνος είπε:

«Εάν με αγαπάτε τας εντολάς μου φυλάξατε»

(Ιωάννης, ιδ':15).

Ακόμη επειδή το Ευαγγέλιο αναφέρει το πώς περπάτησαν οι πρώτοι χριστιανοί και οι προϊστάμενοί τους, όλες οι χριστιανικές εκκλησίες, πρέπει να μιμούνται την πρώτη αποστολική εκκλησία και αυτό γιατί μέσα σ' αυτή υπήρχε ένα υγιές πνευματικό περιβάλλον, το οποίο είναι απαραίτητο να υπάρχει και σήμερα για την πνευματική πρόοδο όλων των πιστών. Διαβάζουμε σχετικά στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων: **«Και ενέμενον εν τη διδαχή των αποστόλων, και εν τη κοινωνία, και εν τη κλάσει του άρτου και εν ταις προσευχάς»** (

Πράξεις,β':42). Αυτά τα τέσσερα πνευματικά στοιχεία πρέπει να αποτελούν τις πνευματικές βάσεις στήριξης όλων των χριστιανικών εκκλησιών σήμερα. Επίσης, υπήρχε αγάπη μεταξύ των πιστών της πρώτης εκκλησίας:

«Και πάντες οι πιστεύοντες ήσαν ομού, και είχαν τα πάντα κοινά και τα κτήματα και τα υπάρχοντα αυτώ ν επώ λουν και διεμοίραζον αυτά εις πάντας, καθ' ην έκαστος είχε χρείαν. ... Ο δε Κύριος προσέθετε καθ' ημέραν εις την εκκλησίαν τους σωζομένους»

(Πράξεις,β':44,47). Οπότε εκείνη η εκκλησία η οποία είναι μέσα σε αυτό το κλίμα της αγάπης της πρώτης αποστολικής εκκλησίας και πράττει το Θεόπνευστο λόγο του Θεού έτσι όπως φανερώνεται στην Καινή Διαθήκη, τότε αυτή η εκκλησία έχει τον Ιησού Χριστό αρχηγό της. Όσες όμως δεν περπατάνε σύμφωνα με λόγο του Θεού και επιτρέπουν διδασκαλίες και αιρέσεις που είναι αντίθετες με το θέλημα του Θεού, βρίσκονται σε αποστασία και καλό είναι να μετανοήσουν και να προσκολληθούνε στο Ευαγγέλιο του Κυρίου. Ο Θεός είναι αγάπη και αρέσκεται στη μετάνοια, έτσι αν ειλικρινά μετανοήσουμε και επικαλεστούμε πάλι το όνομα του Κυρίου Ιησού, Αυτός έχει τόση αγάπη και τόσο έλεος που μας συγχωρεί και μας διορθώνει.

Ακόμα, η λέξη αποστασία έχει και την έννοια – στην εκκλησιαστική ζωή– της απόστασης από την ορθή πίστη στο Θεό. Ο χριστιανός, αφού αναγεννηθεί και λάβει ευλογίες πνευματικές και υλικές, μπορεί κάπου στην πορεία του την πνευματική με τον Κύριο, να μη προσέξει όσο πρέπει και να απομακρυνθεί από Αυτόν. Ο σκοπός του διαβόλου είναι να πλανήσει ει δυνατόν και τους εκλεκτούς διότι εάν αυτός που πλανηθεί είναι π.χ. επίσκοπος μιας εκκλησίας η πλάνη κατά κανόνα μεταδίδεται και στους απλούς πιστούς. Ο λόγος του Κυρίου μας προειδοποιεί σχετικά λέγοντας:

«Προσέχετε δε εις εαυτούς, μήποτε βαρυνθώ σιν αι καρδίαι σας από κραιπαλης και μέθης και μεριμνώ ν βιωτικώ ν, και επέλθη εφ'υμάς η ημέρα εκείνη» (Λουκάς, κα':34),

«αγρυπνείτε και προσεύχεσθε, διά να μη εισέλθητε εις πειρασμόν. Το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής.» (Ματθαίος κς':41),

«Προσέχετε λοιπόν εις εαυτούς και εις όλον το ποίμνιον, εις το οποίον το Πνεύμα το Άγιον σας έθεσεν επισκόπους, διά να ποιμαίνητε την εκκλησίαν του Θεού, την οποίαν απέκτησε διά του ιδίου αυτού αίματος. □ Διότι εγώ εξεύρω τούτο, ότι μετά την αναχώ ρησίν μου θέλουσιν εισέλθει εις εσάς λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου □ και εξ υμώ ν αυτώ ν θέλουσι σηκωθή άνθρωποι λαλούντες διεστραμμένα, διά να αποσπώ σι τους μαθητάς οπίσω αυτώ ν. □ Διά τούτο αγρυπνείτε, ενθυμούμενοι ότι τρία έτη νύκτα και ημέραν δεν έπαυσα νουθετώ ν μετά δακρύων ένα ένα έκαστον»(Πράξεις, κ': 28-31),

« Ο έχων τας εντολάς μου και φυλάττων αυτάς, εκείνος είναι ο αγαπώ ν με» (Ιωάνν ης,ιδ':21).

«Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε. Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν; εκτός εάν ήσθε αδόκιμοι κατά τι.» (Β΄ Κορινθίους, ιγ΄:5),

«Βλέπετε μη σας εξαπατήση τις διά της φιλοσοφίας και της ματαίας απάτης, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου και ουχί κατά Χριστόν ὁ δὲ ἐν αὐτῷ κατοικεῖ παντὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς,.... Ὁ ἄς μη σας στερήσῃ μηδεὶς τοῦ βραβείου με προσποιήσιν ταπεινοφροσύνης και με θρησκείαν των ἀγγέλων, ἐμβατεύων εἰς πράγματα τα ὅποια δεν εἶδε, ματαίως φυσιοῦμενος ὑπὸ τοῦ νοῦς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, ὁ και μη κρατῶν τὴν κεφαλὴν, τὸν Χριστόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀρμῶν και συνδέσμων διατηρούμενον και συνδεόμενον αὐξάνει κατὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ Θεοῦ. (Κολοσσαείς, β΄:8,9,18,19),

«Ὅσοι δε θέλουσι να πλουτῶσι πίπτουσιν εἰς πειρασμόν και παγίδα και εἰς ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους και βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον και ἀπώλειαν. ὁ Διότι ρίζα πάντων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία, τὴν ὁποίαν τινὲς ορεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως και διεπέρασαν εαυτοὺς με οὔνας πολλὰς. (Α΄ Τιμόθεον, ς΄: 9-10),

«και ἄς φροντίζωμεν περὶ ἀλλήλων, παρακινούμεντες εἰς ἀγάπην και καλὰ ἔργα, ὁ μη ἀφίνοντες τὸ να συνερχώμεθα ὁμοῦ, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς τινὰς, ἀλλὰ προτρέποντες ἀλλήλους, και τοσοῦτῳ μάλλον, ὅσον βλέπετε πλησιάζουσιν τὴν ἡμέραν...Ζητεῖτε εἰρήνην μετὰ πάντων, και τὸν ἀγιασμόν, χωρὶς τοῦ ὁποίου οὐδεὶς θέλει ἰδεῖ τὸν Κύριον, ὁ παρατηροῦντες μήπως ὑστερήται τις ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μήπως ρίζα τις πικρίας ἀναφύουσα φέρῃ ἐνόχλησιν και διὰ ταύτης μὴ ἀνθῶσι πολλοί» (Εβραίους, ι΄: 24,25 και ιβ΄:14-15),

«Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων γράψον Ταῦτα λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς και ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ. Εξεύρω τα ἔργα σου, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι οὔτε ζεστὸς εἶθε να ἦσο ψυχρὸς ἢ ζεστὸς ὁ οὕτως, ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρὸς και οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστὸς, μέλλω να σε ἐξεμέσω ἐκ τοῦ στόματός μου. ὁ Διότι λέγεις ὅτι πλούσιος εἶμαι και ἐπλούτησα και δεν ἔχω χρεῖαν οὐδενός, και δεν ἐξεύρεις ὅτι συ εἶσαι ὁ ταλαίπωρος και ἐλεεινός και πτωχός και τυφλός και γυμνός ὁ συμβουλεύω σε να αγοράσῃς παρ' ἐμοῦ χρυσίον δεδοκιμασμένον ἐκ πυρός διὰ να πλουτήσῃς, και ἱμάτια λευκά διὰ να ἐνδυθῇς και να μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνῃ

της γυμνότητός σου, και χρίσον τους οφθαλμούς σου με κολλούριον διά να βλέπης. Εγώ όσους αγαπώ , ελέγχω και παιδεύω γενού λοιπόν ζηλωτής και μετανόησον». (Α ποκάλυψη, γ΄: 14-19).

Από τα προηγούμενα εδάφια βλέπουμε κύρια αιτία αποστασίας από το Θεό και κατά συνέπεια από την εκκλησία Του, είναι η έλλειψη προσοχής, πνευματικής επαγρύπνησης και προσευχής εκ μέρους του πιστού. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να ιεραρχεί λανθασμένα τις ανάγκες του και να μη εξαγοράζει σωστά τον χρόνο του. Έτσι δίνει τόπο στον πονηρό με συνέπεια η καρδιά του πιστού να γεμίζει με φιλαργυρία, φιλοδοξία, ρίζες πικρίας και γενικά με τα έργα της σαρκός. Το άσχημο είναι, όπως στην περίπτωση του ποιμένα της εκκλησίας της Λαοδικείας, ο αποστάτης πιστός να νομίζει ότι πάει καλά. Γι' αυτό καλό είναι να μη αξιολογούμε μόνοι μας τους εαυτούς μας, αλλά πάντοτε να εξετάζουμε αν στεκόμαστε στη πίστη, προσευχόμενοι πάντοτε, ρωτώντας τον Κύριο, μελετώντας τον λόγο Του και δεχόμενοι την παιδεία Του. Ο Κύριος μπορεί να ιατρεύσει την αποστασία, όπως στην περίπτωση του ποιμένα της εκκλησίας της Λαοδικείας, αλλά πρέπει να προηγηθεί η μετάνοια του αποστάτη χριστιανού και η αποδοχή εκ μέρους του, του ελέγχου και της παιδείας του Κυρίου. Αμήν!